

GA - 284

РУДОЛФ ЩАЙНЕР

РУДОЛФ ЩАЙНЕР

ОКУЛТАНИ

ЗНАЦИ И СИМВОЛИ

ЦИКЪЛ от 4 лекции

**изнесен в Мюнхен
от 13 до 16 1907 г.**

НЕРЕДАКТИРАН ПРЕВОД

изготвил: ПЕТЪР ИВАНОВ РАЙЧЕВ – сканиран от копие

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е:

СТР.

1. ПЪРВА ЛЕКЦИЯ Септември 13, 1907.....3
Творческият комичен тон Изливане цвят и формиращи сили от Акаша.
2. ВТОРА ЛЕКЦИЯ Септември 14, 1907.....10
Символичното значение на Ноевия Ковчег и готическите черкви. Символизъмът на някои животински форми и тяхното отношение към елементите: змия, риба, пеперуда, пчела.
3. ТРЕТА ЛЕКЦИЯ Септември 15, 1907.....19
Символизъмът на числата. Мистиците и времето на Коперник. Инволюция, еволюции и творчество от Нищо, Числото Четири, знак на Сътворението.
4. ЧЕТВЪРТА ЛЕКЦИЯ Септември 16, 1907.....28
Човекът, най-значимия символ. Седемте печата.

ПЪРВА ЛЕКЦИЯ

Творческият космичен тон оцветяването и формиращите сили на Акаша

Тези четири сказки, които ще се държат тук в Щутгарт ще имат една по-интимна нотка, тъй като се предполага, че слушателите са членове, които са запознати от известно време насам с основните идеи на окултното учение. Следователно, те основателно биха желали да научат по-интимни подробности от царството на Духовната наука. Това за което ще се говори в тези сказки е окултните знаци и символи във връзка с астралния и духовния светове и някои от тях ще бъдат дадени в тяхното по-дълбоко значение, искам да Ви кажа, че много от онова, което ще се каже в първите две сказки ще прозвучи необикновено и ще бъде напълно изяснено само по-късно в третата и четвъртата сказка. Това е поради естеството на материята, защото лекции по Духовната наука не могат да бъдат като лекции по друга материя, която е изградена математически от прости елементи. Много от това, което първоначално ще прозвучи мъгляво, по-късно ще стане ясно и разбираемо.

Символите и знаците не само в светската област, но и в теософския свят, често правят впечатлението на нещо производно, условно, което само "означава" нещо. Това не е правилно. Вие знаете, например, че различните планети и Вселената се обозначават чрез символи - знаци. Вие знаете, че един твърде известен знак в теософската алегория е пентаграма. Освен това Вие знаете, че в различните религии светлината се споменава в смисъл на мъдрост, на духовна яснота. Ако питате за значението на такива неща, тогава бихте могли да научите, че имат това, или онова значение - един триъгълник например, означава Висша троица. Често в теософски писания и сказки се тълкуват митове и легенди, казва се, че "означават нещо". Задачата на предстоящите ни сказки ще бъде да достигнем зад смисъла, зад същността на такива значения, да признаем реалността на тези символи. Какво разбираме под това, ще изясним чрез един пример.

Нека да разгледаме Пентаграма. Вие знаете, че много неясно мислене е изразходвано във връзка с нея: това не е от интерес за Окултизма. За да разберете какво казва окултистът за пентаграма, трябва най-напред да си припомним седемте основни части на човешкото същество и преди всичко, етерното тяло, което е специално свързано с този въпрос. Вие знаете, че етерното тяло принадлежи на сферата на окултното, то не може да се види с физическите очи. Необходими са ясновидски методи, за да се види то. Тогава ще стане ясно, че същността на етерното тяло не се състои в това, че прилича на красива целулозна формация. Характерното за него е, че е съставено от различни потоци, които текат през него. То е

всъщност архитектът, съзателят на физическото тяло. Така, както ледът се образува от етерното тяло, което, както океанът, се пресича от много течения, по различни направления. Всред тях има пет главни течения. Когато застанете с разкрасени крака и протегнати ръце, можете точно да проследите направленията на тези течения. Те образуват една Пентаграма.

У всеки човек са скрити тези пет течения. Здравото етерно тяло изглежда така, като че тези пет течения са неговата костна структура, скелета му. Вие не трябва да предполагате обаче, че всичко отнасящо се за етерното тяло е вътре, защото, когато един човек се движи, например, теченията фактически минават през въздуха. Там Пентаграма е толкова подвижна, колкото е скелетът на човешкото физическо тяло. Така, когато окултно се говори за Пентаграма, като за фигура на човека, това не е нещо измислено, но всъщност окултистът в този случай говори, както анатомът говори за скелета. Тези фигури действително ги има в етерното тяло. Това е факт.

От горното ние виждаме как стои въпросът по отношение на действителното значение на символа. Всички знаци и символи, които срещаме в Окултизма ни отправят към такива реалности и което е още по-важно, с течение на времето, човек получава указание за изпълването на такива фигури. Те тогава са средството за постигане на знания, или ясновидство. Никой, който размишлява дълбоко върху Пентаграма, не може да не достигне успех, ако само има търпение. Той трябва да се потопи в Пентаграма, така да се каже: тогава той ще намери теченията в етерното тяло. Няма смисъл да се измислят условия значения за тези знаци. Човек трябва да ги постави пред вътрешните си очи: така те водят към окултни действителности. Това е случаят не само с това, което може да се намери в пределите на Теософията, но също така и при символите и знаците, съдържащи се в различни религиозни документи, защото тези документи се основават на Окултизма. Когато един пророк, или основателят на някоя религия говори за светлина, *а с това има предвид мъдрост*, то не е затова, защото смята това за остроумна метафора. Окултистът основава своето мислене върху факти. Следователно, не е важно за него да бъде остроумен, *но истинен!* Като окултист, човек трябва да се откаже от мисленето без закони: човек не трябва да прави условни заключения и да отсъжда. Стъпка по стъпка, с помощта на духовни факти, трябва да се развие правилно мислене. Този образ на светлината, следователно има дълбоко значение, или по-скоро това е духовно научен факт. За да признаем това, нека да се обърнем отново към човешкото същество.

Астралното тяло е третата съставна част на човека. То е носителът на радост и скръб и вътрешните опитности на човешката душа зависят от

него. Растението няма астрално тяло и следователно не изпитва радост и скръб, като човекът и животното. Ако днес естественикът, изследвайки природата, говори за чувствителността на растението, то това, което той казва почива на абсолютното криво разбиране на естеството на чувствителността. Можем точно да си представим това астрално тяло, ако проследим развитието през което е преминало в течение на времето. Знаем, че човешкото физическо тяло е най-старата съставна част на неговото същество: етерното тяло е малко по-младо: астралното тяло е още по-младо: а най-младо от всички е неговото себе /Аз/. Физическото тяло има зад /гърба си/ себе си дълго развитие, което е протекло в течение на четири планетарни въплъщения. В началото на развитието му, нашата Земя се е намирала в едно ранно въплъщение, наричано Сатурново състояние. По онова време човекът още не е съществувал в настоящия си вид: само първият зародиш на физическото тяло е съществувало на Сатурн. Той не е имал останалите си тела - етерно и астрално тяло и пр. Едва при второто въплъщение на Земята, наричано старото Слънце, етерното тяло е било прибавено. По това време човешкото етерно тяло е имало съвсем определено формата на Пентаграма. По-късно това е било малко нещо променено, защото през третото въплъщение на нашата планета, на старата Луна, астралното тяло се е съединило с него. Тогава Луната се е превърнала в Земя и към трите вече оформени тела на човека се е прибавило Себето.

Къде, следователно, са били тези тела преди да се въплътят в човешкото същество? Къде например, е било етерното тяло, което е влязло във физическото тяло на Слънцето? Къде е било през Сатурновия период? То е било в околностите на Сатурн, както въздухът е в околностите на Земята понастоящем. Същото е бил случаят с астралното тяло през Слънчевия период: то е влязло в човешкото същество едва през Лунния период. Всичко, което е навлязло по-късно, по-рано е било в заобикалящата обстановка. Може така да се изобрази старото Слънце, не от скали, растения и животни, както е със Земята днес, но от същества, които са били човеци, напреднали само до човешко-растителния стадий. Съществувал е също така и нещо като минерал. Това са били двете царства, които са съществували на старото Слънце. Старото Слънце е било обгърнато от огромна астрална покривка, която е била бляскава.

Днес човекът има физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло и Себе. Когато Себето действа върху астралното тяло, облагородявайки го интелектуално, морално и духовно, тогава астралното тяло става Духовното Себе, или Манас. Това за сега едва е започнало, но когато в бъдеще този процес ще бъде завършен и когато човек ще е трансформирал цялото си астрално тяло, тогава неговото астрално тяло ще стане физически

светящо. Така, както семето съдържа в себе си цялото растение, така астралното тяло съдържа в себе си семето на светлината. Тя ще потече в света на пространството, ще се развива и непрекъснато ще продължава своето формиране с непрекъснатото пречистване и облагородяване на астралното тяло. Нашата Земя ще се трансформира в други планети. Днес тя е тъмна. Ако човек я наблюдава от пространството ще забележи, че тя изглежда светла от отразената светлина на Слънцето. Някой ден, тя ще бъде блестяща, ще свети от това, че човешките същества ще са трансформирали своите астрални тела напълно. Всичките човешки астрални тела ще излъчват в световното пространство светлина, както е било също така по времето на старото Слънце. На него е имало по-висши същества в техния, човешки стадий и тези същества са имали блестящи астрални тела. Библията много правилно нарича тези същества Духове на Светлината, или Елохими.

Какво работи човек в астралното си тяло? Онова, което наричаме доброта, или разум. Ако наблюдавате един дивак на нивото на канибал, сляпо следващ своите страсти, за него трябва да кажете, че е по-ниско от животните, защото животното все още няма разбиране, няма съзнание за своите дела. Човек обаче, дори и най-нисшият, вече има Себе, Аз. По-образованият човек може да бъде различен от дивака чрез това, че той вече е заработил върху астралното си тяло. Той вече така е разбрал някои от своите страсти, че си казва: "Тази мога да изпълня, но онази - не." Някои подтици и страсти той насочва към по-изтънчен състав, което нарича свой идеал. Той си оформя морални схващания. Всичко това са трансформации на астралното му тяло. Дивакът не може да смята задачи по аритметика, нито да отсъжда. Това човек е придобил чрез работа върху астралното си тяло от възплъщение, във възплъщение. Онова, което се развива в човека постепенно, облагородява неговата, понастоящем несъвършенна форма, за да стане някога той Същество от Светлина, за което говорим: това се нарича, асимилиране на Мъдростта. Колкото повече мъдрост съдържа астралното тяло, толкова по-светещо ще бъде. Елохимите, онези същества, които живяха на Слънцето, бяха напълно проникнати от мъдрост. Така, както нашите души имат отношение към нашите тела, така мъдростта има отношение към светлината, която протича в космическото пространство. Както виждате, отношението между мъдростта и светлината не е само една измислена метафора. То е основано на факт. Това е една петина. Така се обяснява, защо религиозните документи говорят за светлината, като символ на мъдростта.

За ученикът, който иска да развие своя капацитет за по-висше /познание/ виждане, за ясновидството, много е важно да прави следното *упражнение*. Първоначално, ще си представя пространството като тъмнина, като

загасва всяка светлина през нощта, или като си затваря очите. След това ще се опитва постепенно да проникне чрез своите вътрешни сили до ясна зрителна представа на светлина. Ако той правилно прави това упражнение, може да се постигне зрителна представа на напълно осветено пространство. Чрез вътрешни сили, може да се породи светлина, не физическа светлина за физическото око, но за по-финни органи на възприятието. Тази вътрешна светлина, в която се явява творческата мъдрост се нарича също така астрална светлина. Когато ученикът породи светлина чрез медитация, светлината в действителност ще стане за него облекла на Духовни Същества, които всъщност присъствуват, като Елохимите. Тези същества от Светлина, каквито някой ден ще станат и хората, дори сега винаги присъствуват. Това е начинът, който са използвали всички, които познават духовния свят от свой собствен опит.

Чрез някои други методи, които също така ще разгледаме с течение на времето, човешкото същество може да достигне, от което чрез собствената си вътрешна сила, пространството се явява и като нещо съвсем друго.

Когато човекът прави известни упражнения, тогава пространството не само ще бъде изпълнено от светлината на Мъдростта, но също така и ще звучи. Както знаете в древната Питагорейска философия се споменава за хармонията на сферите. Под сфери трябва да разбираме космическо пространство, пространство в което се носят звездите. Това обикновено се смята за измислен образ, но и това не поетично сравнение, но една действителност. Когато човек се е упражнявал достатъчно, според инструкции, тогава започва да чува истинска музика, която протича през космическото пространство. Когато пространството започне така да звучи духовно, тогава може да се каже, че това лице е в ("Девакан"). Тези тонове имат духовна есенция: те не живеят във въздуха, а в много по-финно вещество, в Акаша. Пространството около нас е непрекъснато изпълнено с такава музика, а има и известни основни тонове. Бихте могли да схванете нещо от това, ако ме последвате в следното размишление, което, сигурен съм, ще се сметне за очевидна лудост от математическите астрономи. Преди споменахме, че нашата Земя се е развила постепенно. Първоначално тя е била Сатурн, след това е станала Слънце, след това Луна и тогава Земя. С течение на времето тя ще стане Юпитер, Венера, Вулкан. Сега Вие бихте могли да запитате: "Но днес все още има един Сатурн на небето: в какво отношение първото възплъщение на Земята е спрямо този Сатурн?" Настоящият Сатурн е получил своето име в древни времена, когато мъдрите все още даваха имена със значението на нещата. Името му е било дадено, поради самото му естество. Днес това

вече не се прави. Уран, например, не оправдава името си, тъй като той е бил открит много по-късно.

Онова, което виждаме днес като Сатурн на небесата е по отношение на нашата Земя, както детето към стария човек. Един ден и Сатурн ще стане Земя. Колкото и невероятно, старият човек да е произлязъл от малкото момче, което стои до него, толкова невероятно е Земята, да се е развила от Сатурн, който стои в небесата днес. Същото е с другите небесни тела. Слънцето е такова тяло, каквото някога е била Земята: тя, обаче е напреднала. Така, както момчето стои до стария човек, така планетите стоят на небето. Те са на различни стъпала на еволюцията. Нашата Земя, сега е в четвъртото си въплъщение, то отчасти е преминало и отчасти ще протече в бъдеще. Планетите обаче стоят в известно отношение една към друга и окултистът изразява това отношение по-другояче, отколкото го изразява днешният астроном.

Вие знаете, че Земята се върти около Слънцето, че Меркурий и Венера, като сестри на Земята, също се въртят и знаете, че и самото Слънце се движи. Окултната астрономия е провела точни изследвания на тези отношения. Тя е изследвала, не само движението на Земята и другите планети, но също така и движението на самото Слънце. Тук човек идва до една определена точка в космическото пространство, която е нещо като духовен център, около който Слънцето, а заедно с него нашата Земя и всички планети се въртят. Различните тела, обаче, не се въртят еднакво бързо. Точно това съотношение на бързината на техните движения, едно спрямо друго, е което окултната астрономия е определила. Това произтича от факта, че когато приближаваме Марс, Венера и т.н., тези небесни тела се движат с дадена бързина, а цялото звездно небе, като че ли стои неподвижно. В смисъла на истинското окултно изследване, тази неподвижност е само привидна. В действителност, това звездно небе изминава определено разстояние за сто години и това разстояние, през което небесната твърд се придвижва е определено като основно число. Ако възприемете това движение и сравните планетните движения с него ще откриете, че движението на Сатурн е два пъти и половина - това на Юпитер: Юпитеровото е пет пъти - това на Марс, Марсовото - два пъти това на Луната. Сатурновото движение, обаче, е 1200 пъти движението на цялата небесна купола.

Когато възникне една физическа, музикална хармония, тя се опира на факта, че различните корди се движат с различна бързина. Според бързината, с която всяка корда се движи, прозвучава по-нисък, или по-висок тон и съчетанието на тези различни тонове дава хармония. Така, както Вие тук във физическия свят получавате музикални впечатления от трептенията на кордите, по същия начин онзи, който е провиквал до ясно-

чуването в Девакан /небесната сфера/, чува движенията на небесните тела. Чрез съотношението на различните бързини на планетите, произтичат основните тонове на хармонията на сферите, която звучи в Космоса. И тъй, школата на Питагор, оправдателно е говорила за небесната хармония. Човек може да я чуе с духовните си уши. Когато разпростре много фин прах, равномерно по тънка бронзова пластинка и след това удари краищата и с лък от цигулка, прахът се раздвижва и образува определени линии. Образуват се всевъзможни видове фигури, според височината на тона. Тонът постига едно разпределение на материала. Тези фигури се наричат, фигури на Хладни. Когато прозвучи духовния тон на небесната хармония във Вселената, той организира планетите в техните отношения помежду им. Това, което виждате разпространено в космическото пространство е подредено от този творчески тон на Върховния Бог. Поради това, че този тон е прозвучал през всемирното пространство, материята се е сформирала в слънчева система, в планетна система. Може, следователно, да видите, че изразът "небесна хармония" е нещо повече от наивно сравнение. Това е реалност.

Сега да размислим по един друг въпрос. Всеки, който за известно време се е занимавал с антропологията знае, че нашата Земя в своето настоящо възплъщение е преминала през няколко степени на развитие. В много далечно минало, тя е Луна в огнено-флуидно състояние. Това, което днес е камък и метал, е текло по онова време, както днес тече разтопеното желязо в стоманолейрните. Твърдението, че по онова време, не е могъл да съществува човек, не е основателно, понеже човешкото тяло е било пригодено за тогавашните условия. Земята, от това огнено флуидно състояние се е превърнала в това, което ние наричаме Атлантска епоха. Нашите праотци, тогава са живели на един континент, който сега е дъното на Атлантическия океан.

Естествено, тези наши прадеди са били твърде по-различно съставени и организирани от човека днес. В известно отношение, те са били ясно-виждащи, ехо от едно по-висше стъпало на ясновидството. Атлантидецът, не е могъл да вижда един предмет пространствено ограничен. В ранните дни на Атлантската еволюция, виждането е било нещо съвсем различно. Когато един човек се е приближавал към друг, не са били виждани контурите на неговата фигура. По-скоро е възниквал един цветен образ, който не е имал нищо общо с външния образ, но е бил отражение на вътрешното душевно състояние. Той е могъл, например, да види чувството на отмъщение у другия и да побегне. Чувството на отмъщение се е изразявало във вълнуваща се червена картина. Външното виждане на предмета, се е развило постепенно. Това, което преди човек е виждал, е било нещо като астрални цветове и трансформацията се е

получавала, когато човек, така да се каже, е разпростирал този цвят върху предмета, обекта. Естествено, този друг вид перцепция, виждане, се е дължало на факта, че човекът по онова време е бил съвсем другояче устроен. В по-късния Атлантски период, например, човек е имал едно наклонено назад чело, докато етерното му тяло е изпъквало като огромна сфера. След това, физическото и етерното тяло се приближават и когато се съединяват зад челото, между очите, човек идва до важен момент в своята еволюция. Днес етерната глава на човека съвпада напълно с физическата. Това съвсем не е така при коня, но когато се е променила човешката глава, други негови органи също са се трансформирали. Постепенно е възникнала настоящата човешка форма. Нека ясно да си представим времето назад в края на Атлантската епоха. Човек все още е имал някакво ясновиждане: въздухът е бил наситен с водни изпарения. С този гъст, водняв въздух, Слънцето и звездите не са били могли да бъдат виждани: не е било възможно да се образува дъга: гъсти, тежки, мъгливи маси, покривали Земята. Ето защо легендата разказва за Нифлхейм, за мъгливия дом. След това водите, които били разпространи из въздуха, се кондензират. Те покриват Атлантида. Потопът означава огромна кондензация на масите, от мъгли, във вода. Човекът, само тогава е могъл да види себе си, когато е виждал другите предмети наоколо си.

Човешкото тяло е с множество пропорции, които имат много по-дълбоко значение. Едно от тях е следното. Ако човек направи един ковчег – височината, ширината и дължината на който да бъдат в съотношение: три, към пет, към тридесет, като дължината съответствува на телесната дължина, тогава височината и ширината също ще съответствуват на пропорциите на тялото. С други думи, тук са дадени пропорциите на едно нормално развито човешко /същество/ тяло. Когато човекът излязъл от Потопа на Атлантида, пропорциите на неговото физическо тяло съответствувала на тези мерки. Това е много красиво изразено в Библията със следните думи:

"И Бог заповяда на Ной, да направи ковчег, триста лакти дълъг, петдесет лакти широк и тридесет лакти висок." /Битие, 6, 15/. В тези мерки на Ноевия ковчег, ние имаме точно мерките за хармонията на човешкото тяло. Когато ще дойде ред, следователно, да си обясним причината за това, ще можем по-дълбоко да проникнем в значението на тези библейски думи.

ВТОРА ЛЕКЦИЯ

*Символичното значение на Ноевия ковчег и готическите черкви
символизъм на някои животински форми и тяхното отношение
към елементите: змия, риба, пеперуда, пчела.*

Вчера спряхме при размерите на Ноевия Ковчег, казвайки, че пропорциите на неговата височина, ширина и дължина, изразяват пропорциите на човешкото тяло. За да можем да разберем значението на този Ковчег, споменат във Библията /Първа книга Мойсеева - Битие 6,15/ трябва да задълбочим познанието си за различни неща. Първо трябва да си изясним, какво означава това, че един плавателен съд, чрез който човек ще бъде спасен, е необходимо да има точно определени размери. Ще бъде необходимо, да се занимаем с онова време от човешкото развитие, през което тези неща са станали.

Когато хора, които разбират нещо от Окултизма, представят някой обект във външния свят, винаги някаква определена цел за душата е свързана с него. Спомнете си готическите черкви, тези характерни сгради, които възникнаха през Средните Векове и се разпространиха от Западна до средна Европа. Тези черкви имат определен архитектурен стил, който се изразява чрез арката, която се състои от две части и се съединява в една точка горе. Тази архитектурна форма обхваща цялото, като някаква атмосфера - тази специфична извивка, състояща се от две части, заострящи се до една точка, като цялото се протяга нагоре, колоните също с определена форма и пр. Би било твърде погрешно да твърдим, че такава Готическа катедрала произлиза просто от някакви външни нужди, от някакво желание, може би, да се издигне Дом Божий, който да изразява, или означава това, или онова. Нещо много по-дълбоко лежи в основата. Тези, които са дали първите идеи за тези Готически сгради са били адепти на Окултизма. Те са били, до известна степен, посветени. Тяхната цел е била, че всеки, който влезе в такъв Дом Божий, да получи определено душевно впечатление. Когато човек види тези особени извивки, когато човек гледа вътрешното пространство, в което колоните се издигат като дървета в дъбрава, такъв Дом Божий, въздейства върху душата много по-различно, отколкото дом, поддържан от стари колони, който има обикновена римска, или ренесансова купола. Разбира се, човек не осъзнава факта, че такива форми въздействуват върху душата точно определено: това става в подсъзнанието. Човек не е наясно с това, което става в неговата душа. Много хора вярват, че материализмът на нашето време е възникнал, понеже се четат толкова много материалистични книги. Обаче, окултистът знае, че това е едно от по-малките влияния. Онова, което окото вижда е от много по-голямо значение, защото има въздействие върху душевни процеси, които повече, или по-малко се извършват в подсъзнанието. Това е от огромна практическа важност и когато един ден Духовната наука действително ще обхване душата, тогава практичното въздействие ще бъде забелязано и в обществения живот. Често съм обръщал внимание на факта, че нещо съвсем различно е било от това, ко-

ето е сега, когато в Средните векове, човек се е движел по улиците. В дясно и ляво е имало жилищни фасади, които са били изградени въз основа на онова, което душата е чувствувала и мислила. Всеки ключ, всяка ключалка е носела отпечатъка на оня, който ги е направил. Опитайте се да осъзнаете каква радост е чувствувал отделният занаятчия, от всяко изработено парче, как е вработвал собствената си душа в него. Във всеки предмет е имало частичка душа и когато човек се е движел сред такива неща, душевните сили са протичали към него. Сравнете това с един днешен град. Ето една обушарница, железарница, касапница, след това кръчма и пр. Всичко това е чуждо на вътрешните душевни процеси: свързано е само с външния процес. Така се пораждат онези душевни сили, които клонят към материализъм. Тези влияния въздействуват много по-силно, отколкото догмите на материализма. Към това прибавете нашето ужасяващо /средство/ изкуство - рекламата. Млади и стари се движат през море от такива отвратителни произведения, които събуждат най-злите сили на душата. Същото правят и нашите модерни хумористични списания. Това съвсем не е фанатична агитация против тези неща, но само указание за факти. Всичко това излива поток сили в човешката душа, определяйки епохата, която води човека в дадено направление. Духовният учен, твърде добре знае, колко много зависи от света на формите, в които един човек живее.

Към средата на Средните Векове възниква около Рейн, онова забележително религиозно движение, наречено Християнски Мистицизъм. То е свързано с такива изтъкнати духове като Мастър Екхарт, Таулер, Сузо, Рейсбрук и др. Това донесе огромно задълбочаване и засилване на чувствата в човешкия живот, защото тези проповедници не са били сами, но са имали по онова време вярни слушатели. Названието "проповедник" в 13-то столетие и в 14-то, не е имало значението, което има днес, но е било нещо, което се е уважавало. Платон е бил наричан "Великият Проповедник". Понеже се е излъчвало такова задълбочаване от тези велики души, Рейн по онова време се е наричал "Голямата проповедническа улица на Европа". Знаете ли, къде са се породили тези сили, които са търсили вътрешното единение с божествените сили на съществуването? Те са били породени и отгледани в Готическите катедрали, с островърхите сводове, колони и колонади. Това е което с възпитало тези души. Онова, което човешкото същество вижда, онова, което се излива от заобикалящата го среда, става сила в него. Според него, той се оформя.

Нека да разгледаме това схематично на фона на човешкото развитие. В дадено време се създава един архитектурен стил, роден от великите идеи на посветени. Човешките души поемат силите на тези форми. Минават векове. Онова, което душата е абсорбирала чрез своето съзерцаване на

строителните форми се появява в наклонностите на душата му. Тогава племенни души ще се появят, души, които гледат нагоре към висините. Даже когато животът не бил така тих, както го описав, все пак, подобни въздействия често са се /появявали/ проявявали в човешкото развитие. Нека сега да /разгледаме/ проследим тези хора, след около хиляди години. Онези, които са абсорбирали силите на формите на тези сгради в душите си, изразяват своята вътрешна душа във физиономията си. Онова, което е било съградено преди хиляди години, се появява в човешката физиономия хиляда години по-късно. Така става ясно, защо тези изкуства са били практикувани. Посветените виждат надалече в бъдещето и разбират, какви са предназначени да станат хората. Ето защо, в определено време, те сформират външни строителни стилове, външни форми на изкуствата в голям мащаб. По такъв начин се полага семето на бъдещите човешки епохи.

Когато всичко това го имате предвид правилно, ще разберете какво се е случило в края на Атлантската епоха, въздухът не е /бил/ съществувал, какъвто съществува днес. Мъгла е заобикаляла Атлантида. Когато си представите как се издигат мъглите, как се оформят облаците и вали дъжд, тогава имате в миниатюрен вид онова, което се бе случило над огромни пространства от Атлантида в течение на хилядолетия. С промяна на неговите външни условия на живеене, човек също се е променил. Преди, в една покрита с гъсти маси мъгла, е живеел народ, който е имал един вид ясновидство. Постепенно започнали да се появяват дъждовните бури: постепенно хората свикнали на съвсем нов начин на живот, на ново възприемане, на ново /съзнание/ осъзнаване. Човешките тела, също е трябвало да се променят. Вие бихте се учудили, ако видехте картини на първите атлантийци. Колко по-различни са били те от днешните хора! Не си представяйте обаче, че тази промяна е станала от само себе си. В течение на дълги периоди от време, човешката душа е трябвало да работи върху човешките тела и да доведе до резултати, като тези описани от простия пример за въздействието на архитектурните стилове, върху чувствата на душата, които по-късно се проявяват във физиономията.

Какво бе положението, когато Атлантската епоха, по-късно премина в след-Атлантска епоха? Първо, човешката душа се промени и в унисон с тази промяна, се оформи и тялото. Нека да разгледаме това по-дълбоко! Нека да си представим един древен атлантидец. Той все още е имал ясновидско съзнание и то бе свързано с обстановката, в която той е живял, в изпълнената с мъгли атмосфера. Поради тази атмосфера, нещата не са му се явявали със строго определени контури. Фактически, за него те са били цветни картини: неговите възприятия са били вълнуващи се, преплитащи се цветове. И сред това, постепенно са се проявявали контури-

те. Предметите му са се разкривали като фенери всред мъглата, заобиколени с цветовете на дъгата и съответно с това са се развивали неговите духовни способности. Ако това състояние би продължавало, щеше да бъде невъзможно за човека да се сдобие с настоящето си тяло. Предметите трябваше да възприемат настоящите си контури, за което въздухът се освободи от водата. Този процес е продължавал в течение на хиляди години. Съвсем постепенно нещата са започнали ясно да се очертават. Човешката душа е трябвало да получи други впечатления, нови впечатления и да оформи съответно своето тяло, *защото твоето тяло се оформя, съответно на онова, което мислиш и чувствуваш*. Каква форма е трябвало да си оформи душата, когато се е освободила от водния, влажен пейзаж на Атлантида и е навлязла в новия въздушен пейзаж? За да може настоящото тяло да се оформи, човешкото същество е трябвало да бъде заобиколено с определена дължина, ширина и дълбочина. Фактически, този калъп му бе даден, така че тялото да може да се оформи според него. Така, както настроението на мистиците се е оформило от формата на катедралите и така както посветеният, би могъл да каже кои физионии са се оформили съответно на тях, така постепенно човешките същества, оттогава насам са се променили: и тъй, те живели в плавателни съдове, под влиянието на Велики Посветени и които съдове са били построени със съответни мерки. Преди времето на настоящето наше човечество, имало е един вид воден, или морски живот, който се е живял в плавателни съдове, в които човечеството постепенно свикнало с живота на Земята. Животът на атландците, през по-голямата си част, е бил живот в плавателни съдове. Не само са били заобиколени те с воден, мъгляв въздух, по една голяма част от Атлантида е била покрита от морето. Това с дълбоката тайна на Ноевия Ковчег. Онова, което се намира в оригиналните религиозни документи има огромна дълбочина. Излъчване на Мъдрост и безбрежна възвишеност заобикаля тези първични документи /записвания/, когато вникнем дълбоко в тях.

Във Битие Вие намирате символа на змията. В римските катакомби виждате изображения на риби, които, традицията ни казва, че означават Християнството, или Христос. Ако някой би размишлявал върху тези символи, той би могъл, разбира се, да открие много нещо, което е нахочливо, но всичко ще бъде само предположения. Ние искаме да работим само с реалности, тъй като тези неща са ни дадени от духовния и астралния светове. Ако ми разрешите за няколко минути да се върнем в историята на човешката еволюция, ще видите какви истини се съдържат в тези два символа.

Нека отново да си спомним, че Земята е имала толкова различни възплъщения, колкото и човека. Човешката форма, винаги е била налице

през различните прераждания на Земята - на Сатурн, Слънце и Луна. Неговото Себе обаче, е било придобито за първи път на Земята. Сега ще обърнем нашето внимание накратко към вида на Земята, какъвто вид тя е имала през първото си възплъщение, докато тя е била все още Сатурн. По онова време скали и полета за копаене, все още не са съществували. Човешкото физическо тяло е съществувало, но в едно по-тънко състояние. Постепенно то се е сгъстило до настоящата месеста форма.

Когато огледате материалите наоколо Ви днес, ще видите, че те съществуват в различни състояния. Първо: твърдото, наричано Земя в Окултизма: след това течното, наричано Вода в Окултизма - не се разбира само водата по Земята, но и всичко течено. След това: всичко газообразно - наричано Въздух в Окултизма. Има едно още по-финно състояние - Огън. Разбира се, днешните физици не приемат това, но окултистът знае, че Огънят може да бъде сравнен с Земята, Водата и Въздуха, че Огънят е първото етерно състояние, че е по-фин от Въздуха. Където намирате Огън, или Топлина, нещо присъствува, което е по-финно от Въздух. Ако трябва да си представим една субстанция по-финна от Топлина, ще дойдем до Светлината. Онова, което в окултен смисъл, наричаме Земя, Вода и Въздух още не е съществувало на Сатурн. Тези телесни състояния възникват на Слънцето, Луната и Земята. Най-гъстото състояние на Сатурн е било Топлина, или Огън. Човек е живял вътре в него, неговото тяло е било фактически един вид отразен образ. За да си представим това в по-големи подробности, би ни отвело твърде далеч.

Сатурн се е променил в Слънце. Към Огъня е бил прибавен и Въздух и той е бил най-гъстото състояние на Слънцето. Когато физическото тяло е достигнало въздушния стадий, то е било импрегнирано с етерното тяло. Не е имало други същества, освен въздушни същества. Както човек е сега, той е могъл да проникне през тези въздушни същества, защото те са били в състояние да бъдат /проникнати/ прониквани, както въздухът е днес. Те биха могли да сравнят с една Фата Моргана, толкова леки и летливи са били. Обаче въздухът на Слънцето е бил малко нещо по-гъст, отколкото е нашият днес. Водното състояние най-напред е възникнало на Луната и всичко, което е живяло на тази Луна е било кондеизация на Вода. Медузите и други мекотели същества, каквито все още могат да се видят днес, ни дават някаква представа за тези водни същества. Само такъв вид физически тела са били способни да поемат астралните тела.

Развитието постепенно продължило. В края на Лунния период, някои водни части са били достатъчно втвърдени, така че нещо като твърда почва, като торф, тиня се е оформила. Най-голямото втвърдяване е представлявало твърдостта на настоящите ни дървета. След това Луната се превърнала настоящата наша, днешна Земя: състоянието на твърдите

тела, на минералите е било прибавено. Външната кора станала твърда: съответно и постепенно, всички същества станали по-твърди, по-гъсти. Постепенно човекът се развил в същества от плът - първо на Сатурн: същество от Топлина, въздушно същество на Слънцето, водно същество на Луната, на Земята той е станал същество от плът.

Нека сега да разгледаме значението на това развитие. На Сатурн, зародишните основи на физическото тяло били формирани, на Слънцето е било прибавено етерното тяло: на Луната - астралното тяло. Човешкото същество, което останало на старата Луна, тогава е имало много по-ниско развитие, отколкото е сега, защото астралното тяло през Лунния период е било изпълнено с бушуващи страсти. Само по-късно, когато Себето е било прибавено, астралното тяло е било прочистено. За това е било необходимо едно планетно развитие. Луната е трябвало отново да се върне в Слънцето, лошите Лунни хора е трябвало да се съединят със Слънчевите Същества. Така, когато Земята започнала, древното Слънце и Луна, отново са били едно тяло.

Висшите Същества, които са населявали Слънцето са онези, които са изхвърлили Луната и в резултата Луната станала твърда маса с всички свои различни импулси. Всички лоши Същества, които били изпъдени с Луната е трябвало отново да бъдат спасявани и така: Новото съединяване на Луната със Слънцето станало. Какво би станало, ако това ново присъединяване, не би станало, ако всяка планета е продължила по собствен път? Тогава не би било възможно, човекът да се яви в настоящата си форма, нито пък Слънчевите Същества биха напреднали до там, където са днес. Ако старата Луна е продължала по своя собствен път сама и не и се бе дало възможност от ново присъединяване към Слънцето, за да почерпи нови сили, то тогава най-висшето същество, което би могло да бъде създадено на Луната, би приличало на змия. Слънчевите същества от друга страна които били толкова духовни, че нямали Физическо тяло, но притежавали етерно тяло, като свой най-нисш носител, биха получили физическо тяло, чиято най-висша форма, би била тази на рибата. Естествено, рибната форма, би била само един външен израз на души, които биха достигнали една по-висша степен на развитие, така както настоящата рибна групова душа е нещо възвишено.

Луната отново паднала вътре в Слънцето и по-късно нашата Земя изхвърлила настоящата Луна, която отнесла със себе си най-лошите субстанции. Тогава станало възможно за съществата на нашата планета, да се развият над змиевидния стадий, до оня на човека. Слънчевите същества са онези, които дали силата на съществата от нашата Земя, да се издигнат над змията, материалната чистота на Слънчевото състояние на онези висши същества се изразява в рибната форма, защото това е най-

висшата материална форма, до която Старото Слънчево естество е могло да достигне.

Христос е Слънчевият Герой, който е присадил цялата сила на Слънцето, на Земята. Сега ще можете да разберете с каква дълбока интуиция езотеричното Християнство е схванало рибената форма, защото тя означава външният символ на силата на Слънцето, на силата на Христос. Наистина, външно рибата е едно несъвършено същество, но тя е слязла толкова дълбоко в материя и съвсем малко е проникната от егоизъм. Окултистът казва, че змията е символ на Земята, когато тя е еволюирала от Луната. Рибата е символ на духовно същество, когато то еволюира от Слънцето. Нашата Земя, така, както стои пред нас със своите твърди субстанции, има за свое най-нисше същество змията. Онова, което се е отделило като водна субстанция, като чиста вода, може да се прояви като риба. За окултистът рибата е нещо, което се е родило от водата.

Какво е онова, което по същия начин се е родило от въздуха, или от Огъня? Това са области, твърде трудни за обяснение, по поне някои указания могат да бъдат дадени тук.

Какво са представлявали нещата на Земята, когато тя, току що се е развила от Сатурновия стадий в Слънчевия? Тогава човекът е бил нещо като въздушно същество. Смърт и умиране, такива, каквито ги разбираме /днес/ сега, той не е познавал, защото е могъл да се трансформира. Нека добре си изясним как човекът е стигнал до настоящето му съзнание, за смърт и умиране. Човешката душа е била в атмосферата на Слънцето, но не е била в отношение с онова, което е било там като тяло. В наше време човешкото астрално тяло, дори когато излезе през нощта пак принадлежи на физическото тяло и същото е било на Сатурн и Слънцето, само че то никога не се е вмъквало в тялото. В началото на Слънчевия период, тяло е било долу: горе е имало нещо, което като душа е принадлежало на едно определено тяло, което е направлявало това тяло, което е имало духовно съзнание. Тялото на тази душа е било подчинено на други закони на растеж и умиране, а не на закони на днешните. То загуби известни свои части, но пък си прибави други такива. През дълги периоди от време, душата е живяла непроменена, докато тялото се е променяло. Нейното тяло се е трансформирало в редуващи се състояния. Най-напред е било произведено тяло с определена форма, след това тази форма се е променила в други такива, след това и още по-друга и накрая в една четвърта форма. След последната си промяна, то се е върнало в първото състояние. Човешкото същество си е задържало същото съзнание, докато са ставали тези промени с тялото. Когато настанало отново първото състояние на тялото, след като били преминали /първите/ предишни три, човешкото същество се е почувствало възродено. Тази тран-

сформация се е запазила за наше наблюдение в пеперудата, която преминава през четири форми: яйце, лавра, какавида и пеперуда. Това е йероглифът, знакът на въздушното състояние на човешкото същество на Слънцето. При пеперудата днес, при нашите напълно променени условия, това състояние, разбира се е декаданс. Човешкото същество се е развило, отвъд това състояние, но за окултиста, пеперудата е негов символ. Той я означава като въздушно същество, както змията е земно същество, а рибата – водно. Защо птиците не са взети като символ за въздушни същества, ще се разкрива друг път.

Сега нека да се върнем към първото Сатурново състояние, когато човешкото същество е било душевно-духовно същество, което винаги е имало едно и също тяло, това същество се е осъзнавало за безсмъртно на едно по-ниско равнище и непрекъснато е изменяло тялото си. Това състояние, също така е запазено физически за нас в едно странно същество, което разглеждано като цялостна групова душа, стои по-високо от човека в известно отношение. Това е пчелата. Когато проучвате целия кошер, то Вие откривате нещо съвсем по-различно от една отделна пчела. Целият кошер има духовен живот, който по някой начин съответствува на живота на Сатурн, но на един по-нисък стадий, който пък на Венера ще достигне един по-висок стадий. Тялото на пчелата, обаче, е останало на нивото на Стария Сатурн. Ние наистина трябва да правим разлика между душата на целия кошер, която не е обикновена групова душа, по същество само по себе си и отделната пчела, която е запазила формата, през която човешкото тяло е преминало на Сатурн. Понеже пчелата е забавена в развитието си, като външно същество, тя е могла да придобие едно по-високо духовно съзнание. От тук и чудесния социален ред в кошера! Пчелата е символ на духовния човек, който не познава смъртност. Когато човекът е бил с такава духовност нашата планета е била в огнено състояние. Когато, като Венера, Земята ще стане доста огнена, човек отново ще стане духовно същество. Така, в пчелата ние имаме същество, което е огнено същество за окултистът.

Тук би било интересно да спомена за един паралелизъм /прилика/, за който обикновената наука почти нищо не казва. Какво у човека днес е останало от Сатурновата топлина? Топлината на неговата кръв. Това, което по онова време е било разпределено по целия Сатурн, в известна степен се е освободило и днес образува топлата кръв на хората и животните. Когато изследвате температурата на един кошер, Вие ще видите, че тя е почти колкото температурата на човешката кръв. Целият кошер развива температура сравнима с тази на човешката кръв, защото, според естеството на своето същество, той произтича от същия източник, от който произтича и човешката кръв.

И така, окултистът определя пчелата като същество, родено от Топлина. Той определя пеперудата, като Въздушно същество и змията - като Земно. Вие чрез това виждате колко дълбоко символите и окултните знаци са свързани с онова, което ние знаем за еволюционната история на планетите и на човека.

ТРЕТА ЛЕКЦИЯ

Символизмът на числата мистиците и времето на Коперник. Инволюция. Еволюция и сътворяване от нищото. Числото четири, знакът на творението.

Днес най-напред ще се занимаем с разглеждането символизма на числата. Като говорим за окултни знаци и символи, необходимо е да споменем символите, изразени с числа, макар и накратко. Вие, може би си спомняте, че завчера споменах за числените пропорции на Вселената, за бързината, с която отделните планети се движат и за хармонията на сферите, която се излъчва поради тези различни скорости. Дори само от това може да видите, че числа и числени пропорции имат известно /отношение/ значение за Космоса и Света. Може да се каже, че хармонията, която избликва от пространството се изразява в числа. Сега ще обърнем вниманието си към един по-интимен числен символизъм, значението на който, обаче, можем изцяло да докоснем. Ако наистина се вдълбочим в него, ще трябва да бъдат разгледани и много други неща. Все пак ще се сдобие, поне с идея за онова, което се разбира, когато се каже, че древната окултно Питагорейска школа е подчертавала необходимостта, човек да се потопи в естеството на числата, за да може да проникне навътре в света.

Да се мисли за числата, може да се стори на мнозина отекчително и сухо. За онези, които са под влиянието на материалистичната култура на нашите времена, ще се стори играчка, шега да се вярва, че чрез разглеждане на числата е възможно да се придобие знание за естеството на нещата. Имало е, обаче, дълбока причина, поради която великият Питагор е казал на своите ученици, че знание за естеството на числата води до същината на нещата. Но не го смятайте за достатъчно да размишляваме само върху числата 1,3, или 7. Истинското окултно знание, не се интересува абсолютно от магьосничество и магия, нито от суеверните значения на някои числа. Това знание почива върху по-дълбоки неща и от кратката скица, която ще Ви дам, ще се убедите, че числата могат да Ви дадат указание за онова, което се нарича медитация, ако имате ключа, за да се потопите достатъчно дълбоко.

Трябва да започнем от числото ЕДНО. По-късно като разглеждаме други числа, ще стане по-ясно, колко много числото ЕДНО символизира оно-

ва, за което ще говоря. Във Окултизма ЕДНО винаги е означавало невидимото единство на Бога във вселената. Бог е означен чрез числото ЕДНО. Не трябва, обаче, да смятаме, че до нещо може да се достигне, ако човек се вдълбочи единствено в това число. По-късно ще видите как вдълбочаването в това число ЕДНО, може да се постигне от само себе си и ще бъде по-полезно, ако първо разгледаме другите числа.

ДВЕ - в Окултизма е числото на разкриваното, на откровението. Това означава, че каквото и да ми се явява в света, каквото и да ни се разкрива, всичко, което не е скрито, се откроява като двойственност. Чрез това ние придобиваме почва под краката си, докато с числото ЕДНО, ние напипваме бездънното. Навсякъде в природата виждате, че нищо не се разкрива, без да е свързано с числото ДВЕ. Светлината сама не може да се разкрие. Трябва също така да има сянка, или тъмнина - ще рече двойственост. Не би могло да има свят, изпълнен с проявена светлина, ако нямаше съответната сянка. Така е с всички неща. Никога не би било възможно за доброто да се прояви, ако нямаше зло, като сянка картина. Двойствеността на доброто и злото е необходимост в проявения свят. Има безкрайно много двойственост. Те изпълват целия живот, но ние трябва да ги търсим на правилното място.

Има една много важна двойственост в живота, върху която човек е добре да поразсъждава. Вчера разгледахме известни състояния, които човек преминава преди да стане жител на нашата настояща Земя. Видяхме, че на Сатурн и на Слънцето, той е имал известно безсмъртие, поради това, че е направлявал своето тяло отвън, че е откъснал части от него и е прибавил нови, така че не е схващал нещо да остарява и умира. Човешкото съзнание по онова време, не е било такова каквото е днес, но е било замъглено, притъпено. Хората за първи път на Земята правят усилие, за да се сдобият, да се доберат до едно съзнание, което е свързано със себе-съзнание. Тук за първи път, човек е станал същество, което знае нещо за себе си и може да различи себе си от останалите предмети. За да достигне до това, било е не само необходимо да направлява себе си отвън, но и се е налагало да се вмъкне в това тяло, да се види, че е там и да каже "Аз" за него. Само защото човек се намира напълно в тялото си, е в състояние да достигне до своето пълно съзнание. Сега, обаче, той споделя и съдбата на своето тяло. Преди, когато той все още се е носил над своето тяло, това не е било така. Само когато човек е постигнал тази степен на самосъзнание в тялото си, той е влязъл в отношение със смъртта. В момента, когато тялото му умре, той усеща едно преустановяване на своето Аз, защото се идентифицира с тялото си. Само постепенно чрез духовно развитие, той отново ще придобие старото си безсмъртие /със себесъзнание/. Тялото е тук като училище, чрез което да се борим,

за да се доберем до безсмъртие със себесъзнание. Чрез смъртта човек придобива безсмъртие на едно по-високо равнище. Докато той не е изпитал смъртта, светът не му бе още разкрит, защото двойствеността принадлежи на разкрития, проявен свят - смърт и живот.

Така, бихме могли да посочим двойствености на всяка стъпка в живота. Във физиката, Вие откривате положително и отрицателно електричество, при магнетизма - сили на привличане и отблъскване. Всичко се проявява в двойственост. ДВЕ, двойствеността е числото на явяването, на проявяването.

Така, бихме могли да посочим двойствености на всяка стъпка в живота. Няма, обаче никакво проявяване извън онова, в което божественото зад сцената, държи всичко във властта си. По този начин, зад всяка двойственост е скрито едно единство. Следователно, ТРИ не е нищо друго, освен ДВЕ и ЕДНО, това ще рече - проявяването и съществуващата божественост зад него.

ТРИ е числото на Божественото, което разкрива себе си. Има едно изказване в Окултизма, което гласи, че ДВЕ, не може никога да бъде числото на Божественото. ЕДНО е числото на Бога, а също така и ТРИ. Оня, който вижда Света като двойственост, вижда го само в неговото проявление, разкритие. Онзи, който твърди, че тази двойственост е всичкото, също така не е прав. Нека да си изясним това с един пример. Дори в места, където се говори за Духовна наука, често се греши против това изказване на истинския Окултизъм, че ДВЕ е числото на проявлението, но не и число на пълнота и завършеност. Често ще чуете да се говори в популярния Окултизъм от хора, които в действителност не знаят, че всяко развитие се провежда чрез инволюция и еволюция, но ние ще разгледаме сега направлението, което всъщност това твърдение поема. Първо, обаче, нека да проучим, какво всъщност означават инволюция и еволюция. Да разгледаме едно растение, напълно развито растение, напълно развито растение с корени, листа, клони, цветове и плодове и пр. Това е една еволюция. Но нека сега наблюдаваме малкото семе, от което растението е произтекло, или може да възникне. Вътре в това дребничко семе се намира цялото растение в известен смисъл. То е скрито вътре в семето, обвито, защото семето е взето от цялото растение, които е внедрило всички свои сили в семето. Тук можем да направим разлика между два процеса - единият, който в силите на семето са се разгърнали и са се развили в растение, еволюция, а другия процес - чрез който растението се е сгънало, свило се е в себе си, така да се каже, е пропъзляло вътре в семето - инволюция.

Процесът, който става когато едно същество, което има органи се формира така, че нищо от тези органи не остава видимо, така че се свиват в

едно съвсем мъничко нещо, се нарича инволюция. Процесът на разгръщането и разширяването е еволюция. Навсякъде в живота тази двойственост се редува, но винаги само в обсега на проявеното. Това може да се проследи не само с растението, а също така и в по-висшите царства на живота. Нека, например, мисловно да проследим развитието на Европейския духовен живот от Августин до Калвин, грубо казано през Средните Векове. В Августин Вие ще намерите някаква мистична същина. Никой не може да чете неговите "Изповеди", или пък другите му писания, без да почувствува дълбоката вътрешна същност в чувствата на този човек. Напредвайки, идваме до чудесни хора като Скот Еригена, един монах от Шотландия, наричан Шотландския Св. Йоан, който по-късно е живял в двора на Шарл Плешивия. Той не е бил в много добри отношения с Църквата и се разправя, че братята от неговия орден го измъчвали до смърт с карфици и игли. Разбира се, това не трябва да се взема в буквалния смисъл, но вярно е, че той е бил мъчен до смърт. Той е написал една очарователна книга, "Върху разделенията в Природата", която разкрива голямата дълбочина на мисълта, въпреки че от антропософска гледна точка, много неща и липсват.

Като продължим по-нататък, идваме до германските мистици и царството на Рейн, чрез които вътрешна топлина се е изливала върху много хора. Не само са я изпитвали най-висшите духовници, но и онези, които са обработвали земята и тези в ковачниците. Всички те бивали носени от потока на това време. Още по-нататък идваме до Никола Сузан /1400-64/ и така вървим във времето, докато стигнем края на Средните Векове. Винаги намираме тази дълбочина на чувството, това вглъбяване, което се разпростира върху всички слоеве на населението.

Ако сравним това време, с времето, което го е последвало, с периода, който започна в 16-то столетие и се разпространило до наше време, ние забелязваме огромна разлика. Още в началото намираме Коперник, който чрез една обширна идея, сполучи да поднови духовния живот, чиято мисъл така се внедрява в мисленето на човечеството, че който би вярвал днес нещо друго се смята за глупак. Виждаме Галилей, който открива закона за гравитацията, като наблюдавал люлеенето на една черковна лампа в Пиза. Стъпка по стъпка следваме протичането на времето до нашето столетие и навсякъде намираме противоположното, точно противоположното на Средните Векове. Чувството непрекъснато намалява и вглъбяването изчезва. Интелектът излиза на преден план и хората стават по-умни.

Духовната наука обяснява разликата между тези две епохи и ни показва, че тази промяна е трябвало да стане. Има едно окултно изследване - изказване, което твърди, че времето от Августин до Калвин е време на ми-

стична /революция/ еволюция и на интелектуална инволюция, но от тогава ние живеем във времето на интелектуална еволюция и мистична инволюция. Какво всъщност означава това? От времето на Августин до 16-то столетие е имало външно разгръщане на мистичния живот, той е бил отвън. Но, съществувало е и нещо друго - интелектуалният живот *е скрит в зародишна форма*. Той е бил, така да се каже, като Слънце, заровено в духовната земя, който се разгъва по-късно, след 16-ия век. Интелектът е бил в инволюирано състояние, както е растението в семето. Нищо не може да възникне в света, което преди това в такава инволюция. От 16-ти век, интелектът еволюира, мистичния живот се оттегля. Сега е дошло времето, когато този мистичен живот отново трябва да се появи, когато чрез Антропософското движение той ще бъде подтикнат към разгръщане, към еволюция. По този начин, еволюция и инволюция се явяват навсякъде в живота алтернативно.

Но всеки, който се спре до тук, взема само външния аспект под внимание. За да обхванем цялото, трябва да включим и един трети аспект, който е зад казаните вече два. Какъв е този трети аспект? Представете си, че наблюдавате едно явление във външния свят. Вие разсъждавате върху него. Вие сте тук, а външния свят е там и от отвътре възникват Вашите мисли. Тези мисли не са съществували преди това. Когато, например, Вие си оформирате мисъл за една роза, тази мисъл най-напред възниква, когато направите връзка с розата. Вие сте тук, розата - там, а мисълта възниква във Вас. Когато образът на розата възникне, нещо съвсем ново е станало. Същото е и в другите сфери на живота. Да си представим художника Микеланджело, да нарежда група модели. В действителност, на практика, той е правил това твърде рядко. Микеланджело е тук, а онова, което поддържа е там. Нещо ново - образът възниква в душата му. Това е творчество, което няма нищо общо с еволюция и инволюция. Нещо съвършено ново е, което възниква от общуването между едно същество, което може да получи и едно същество, което може да даде. Такива нови създавания винаги се пораждаат чрез общуване на същество със същество и такива нови създавания, творби, са едно начало.

Да си спомним за какво размишлявахме вчера, как мислите са творчески, как могат да облагородят душата, в действителност, как по-късно въздействуват при сформирането на тялото. Каквото и едно същество да мисли, мисловата творба, творбата на понятието, работи и действа понататък. Това е едно ново творение и същевременно едно ново начало, защото поражда последствия. Ако днес имате добри мисли, те ще бъдат плодотворни за далечното бъдеще, защото душата Ви върви по своя път в духовния свят. Тялото Ви се връща към елементите и се разпада. Дори,

ако всичко, чрез което мисълта е била породена, се разпадне, въздействието от мисълта остават.

Нека да се върнем към примера за Микеланджело. Неговите вълшебни картини са въздействували /на/ върху милиони хора. Тези картини, обаче, един ден ще се разпаднат на прах и ще има бъдещи поколения, които никога няма да са виждали неговите картини. Но онова, което е живяло в душата на Микеланджело, преди картините му да получат израз, форма, онова, което първоначално е съществувало като нови творения в душата му, продължава да живее, остава и ще се прояви в бъдещи степени на развитие и ще му се даде форма. Знаете ли, защо облаци и звезди ни се явяват днес? Защото е имало Същества в предшестващи ери, които са имали мисли за облаци и звезди.

Това е числото ТРИ! В проявление нещата се редуват в еволюция и инволюция. Зад него има дълбоко скрито творчество, ново творчество, родено от мисъл. Всичко е възникнало от мисъл и най-великите неща в Света са излезли от мислите на Всевечния Бог-същност. От какво тогава, възникват неща, щом като идеите са нови творения? Те възникват от Нищо! Тук са свързани три различни неща: Сътворяване от нищо, което винаги става, когато имаме някаква идея: проявлението на това сътворяване: посоката на неговото развитие през времето чрез две форми - инволюция и еволюция. Това е, което се разбира, когато някои религиозни системи говорят за сътворението от Нищо. Ако днес хората се присмиват на това, то е само защото не разбират, какво всъщност се намира в тези писания.

В света на проявлението, да сумираме още веднъж, всичко се редува между инволюция и еволюция. В основата на това е едно скрито творчество от Нищо, което се свързва с горните две /инволюция и еволюция/, за да образува една триада. Тройна. *Това е съединението на божественото с проявеното.*

Така, че виждате как можем да размишляваме върху числото ТРИ. Не трябва да започнем да намотаваме педантично мисли около него, но трябва да търсим двойствеността и троичността, които се /намират/ срещат навсякъде. Тогава само ще разглеждаме номеричната система по правилния начин в Питагоровия смисъл и можем да си вадим заключения, водещи от едно число към друго. Също така можем да кажем, че светлина и сянка се явяват в проявения свят, а зад тях лежи един трети скрит елемент.

Сега идваме до числото ЧЕТИРИ. ЧЕТИРИ е знакът на Космоса. или на Сътворението. Доколкото можем да определим с настоящите си органи, настоящето планетно състояние на Земята е нейното четвърто възплъщение. Всичко, което е проявено за нас на Земята като наше, предполага

се, че това творение е четвъртият стадий. Това е специален случай за всички творения, които ни изглеждат така. Те всички се намират под знака четири.

Окултистът казва, че хората днес стоят в минералното царство. Какво всъщност означала това? Защото хората разбират само минералното царство, те могат да контролират само това царство. Като използва минералите човека може да си построи къща, часовник и други неща, защото те са подчинени на минералните закони. Той няма същата тази способност за разни други дейности. Той не може, например, *да образува едно растение от собственото си мислене*. За да може да направи това, той самият ще трябва да съществува в растителното царство. Някога, в бъдещето, това ще стане. Днес, обаче, хората са творци на минералното царство. Три други царства, елементарни, първоначални царства, са предшествовали това: минералното царство е четвъртото. А те всички са СЕДЕМ.

Хората стоят в четвъртото царство. Само тук те достигат съществуващото им съзнание, да бъде ориентирано към външния свят. На Луната те все още са действали в третото елементарно царство, на Слънцето - във второто, а на Сатурн - в първото. В бъдеще на Юпитер, те ще могат да действуват в растителното царство. Там, те ще могат да създават растения, както сега създават някой часовник. Всичко видимо в Сътворението, стои в знака ЧЕТИРИ. *Планета от сътворението навлезе в минералното царство*, тя може да бъде видима. ЧЕТИРИ, следователно е числото на Космоса, или на Сътворението. С влизането си в четвъртото състояние, *едно същество става напълно видимо за очи, които могат да виждат външни неща*.

ПЕТ е числото на Злото. Това ще ни стане ясно, ако отново разгледаме човешките същества. В своето развитие, човеците са станали четирикратни същества и следователно, съществата на сътворения свят. Тук на Земята, обаче, Петото естество на тяхното същество ще бъде прибавено - *Духовното Себе*. Ако биха останали само четворни същества, човеците щяха непрекъснато да бъдат направлявани от Боговете - към доброто, разбира се - но те никога нямаше да развият своя самостоятелност. Те са станали свободни чрез дара на своето, в зародиш. Пето естество, но чрез него, също така, те са получили и *способността да вършат зло*. Никое същество не може да върши зло, което не е достигнало до "*Петорност*". Винаги, когато срещаме зло, което в действителност може да засегне нашето собствено същество, там има Петорност. Такъв е случаят навсякъде, включително и външния свят, но хората не го осъзнават и нашият настоящ материалистичен миоглед няма никакво понятие от факта, че Светът може да бъде разглеждан и по този начин. В действителност има

оправдание за това да се говори за Злото само където се явява Петорността. Един ден, когато медицината ще започне да се ползва от това, тя ще има възможност да въздейства благоприятно на протичането на болестите. Част от лекуването ще бъде да се проучва болестта в нейното развитие през първия и петия ден от започването и на отделните дни в петия час, след полунощ и отново през петата седмица. Така, числото Пет е, което решава кога най-добре може да се намеси лекарят. Преди това, той не може много нещо да направи, освен да остави на природата, но след това може да се намесва, като ще помогне, или ще навреди, защото онова, което може да се нарече добро, или лошо, тогава протича в света на реалността. Възможно е при много случаи да се докаже, че числото ПЕТ има значение за външни случаи и неща.

Животът на човека се състои от периоди по седем години - от раждането до смяната на зъбите, пубертетът - седем, или осем години по-късно и т.н. по седем години периоди до края на живота. Един ден, когато човек ще взема предвид тези периоди и ще размисли какво ще е най-добре за него и от какво ще трябва да се предпази, то той ще знае твърде добре как да си подготвя една по-добра старост. По такъв начин той може да си навлече добро, или зло за останалата част от живота си. В ранните периоди на живота, твърде много може да се постигне като се съблюдават известни закони на възпитанието и образованието. След това идва една много важна повратна точка. Тогава твърде лесно може да се деградира, ако на младежа му бъде позволено, твърде рано да се впусне в живота, с пълна увереност в себе си. Възприетият принцип днес, който изпраща младите хора твърде рано самостоятелно в живота, е твърде вреден: би трябвало да мине Петият период на живота, преди това да стане. Такива древни окултни принципи са от голяма важност. Ето защо в миналото, по наставленията на онези, които са знаели нещо по тези въпроси, е било необходимо да се завършат годините на чиракуването и калфа, преди човек да се нарече майстор.

СЕДЕМ е числото на Съвършенството, човек, ако наблюдава добре, сам ще се увери в това. Днес той е под влиянието на числото ПЕТ, дотолкова, доколкото той може да бъде добър, или лош. Като Същество на Вселената той живее в числото ЧЕТИРИ. Когато той ще развие всичко онова, което понастоящем съдържа в зародиш у себе си, тогава ще стане едно *Седморно Същество, съвършенството по своя вид*. Числото СЕДЕМ управлява света на цветовете, в дъгата: в света на тоновете, намира се в музикалната скала. Навсякъде във всички области на живота, числото СЕДЕМ, може да бъде наблюдавано като число на *Съвършенството*. Няма никакво суеверие, или магия в това.

Нека сега отново да погледнем назад към числото ЕДНО. Понеже сме разгледали други числа, онова, което сега ще кажем за числото ЕДНО, ще бъде правилно разбрано. Същността на числото ЕДНО е неговата неделимост. Разбира се, то може да бъде подразделено, например: $1/3$, $2/3$ и т.н., но това може да се постигне само мисловно. В света, особено в Духовния свят, когато извадите двете трети, едната трета продължава да бъде част от тях. В същия смисъл, може да се каже, че когато някоя част от Бога е отделена от Него и бъде проявена, останалото съществува като нещо, което все още и принадлежи. В Питагоров смисъл, бихме могли да кажем: "Раздели Единството, но в никакъв случай по друг начин, освен като държиш в основните си мисли, остатъкът, съединен с онова, което е било отделено."

Вземете една тънка златиста пластинка от стъкло и погледнете през нея. Светът ще изглежда жълт, защото това е цветът, който ще се отрази. Но в бялата светлина, се съдържат и други цветове. Какво става с тях? Те биват абсорбирани от обекта. Следователно, един червен предмет изглежда червен, защото отразява червените лъчи и абсорбира останалите. Не е възможно да се раздели червената светлина, от бялата, без да се задржат и останалите цветове. С това ние се докосваме до края на една всемирна тайна. Вие гледате на нещата по известен начин. Вие виждате например, едно червено парче плат, разпростряно на масата и същевременно Ви се струва, че зеленото е скрито вътре в него. По този начин Вие постигате онова, което в Питагоров смисъл се нарича "Разделението на Едното, така че останалото се запазва."

Математиците имат един израз за това и то е валидно за всички окултни школи: $1 = / 2 - X / - / 1 - X /$. Това е окултна формула, която изразява как Единството може да бъде разделено и частите, така да се подредят, че се получава Едното. Това показва, че като окултисти, ние не трябва да мислим за Единството /Цялото/ само като ЕДНО, но като части, които ние отново събираме заедно.

Така в настоящата сказка, ние разгледахме, така наречения символизъм на числата и научили, че когато медитираме върху Света от гледна точка на числа, можем да проникнем в дълбоки всесилни тайни.

За да завършим, нека още веднъж да кажем, че на Петия ден, или на Петия час, можем да намерим важни неща, които, или могат да бъдат пропуснати, или да се използват, за добро. В седмата седмица, на седмия ден, в седмия час /или в определено съотношение, да кажем - 3,5, защото седем е също в това число/, нещо може да се случи, чрез самото нещо. На седмия ден от болестта, например, една треска възприема определен характер: същото може да се случи и на четиринадесетия ден.

Тези неща винаги са свързани с числови съотношения, които показват структурата на света.

Онези, които се предават напълно, по правилния начин в Питагоровия смисъл, на онова, което можем да наречем "изучаването на числата", ще се научат да разбират живота и света чрез този символизъм на числата. Днешната сказка бе предназначена, да Ви даде *грубо* скинирани мисли.

ЧЕТВЪРТА ЛЕКЦИЯ

Човекът, най-значимият символ седемте печати

Най-значимият от символите и знаците, които имаме и който е бил призван от окултистите на всички времена, е самият човек. Човешкото същество, винаги е било наричано един Микрокосмос, един малък свят и то с пълно право. Онези, които са се научили да познават човека, точно и интимно, осъзнават, че всичко разпръснато из останалата природа се съдържа в миниатюр в човека. Първоначално, това може да бъде трудно за разбиране, но като размислите по въпроса, ще схванете неговото значение. У човека се намира нещо като екстракт от всичко останало в природата, от всички материали и сили. Ако дълбоко проучите естеството на някакво растение ще откриете, че в човешкия организъм се съдържа нещо подобно, въпреки че може да се намира там в минимално количество. Ако проучите едно животно. Вие винаги ще можете да покажете нещо в него, което е от същото естество и у човешкия организъм. За да се разбере това правилно, разбира се, необходимо е да се разгледа развитието на света от окултна гледна точка. Например, окултистът знае, че хората не биха имали тези сърца, които имат днес, ако не съществуваше лъвът в природата извън тях. Нека да погледнем назад към едни по-ранни времена, когато още не е имало лъвов.

Хората, най-старите същества, вече са съществували, но по онова време, те са имали съвсем другояче конструирано сърце. Наистина, навсякъде в природата има прикрити съотношения. Когато в много отдалеченото време, човешкото сърце придобило настоящата си форма, се появил лъвът. *Същите сили са оформили и двамата* - сърцето и лъвът. Като че ли тези сили са екстрахирали лъвската есенция и с божествено артистично умение са изработили от нея сърцето. Вие може да смятате, че човешкото сърце няма нищо лъвско в себе си: но, че наистина притежава това, все пак е така за окултиста. Не трябва да забравяте факта, че когато нещо бъде въведено в съотношението на един организъм, тогава то ще функционира много по-различно, отколкото функционира, когато е свободно. Обратното, може да се каже, ако бихте могли да извлечете есенцията на сърцето и да формирате едно същество, което да съответствува на това сърце - ще рече, едно същество формирано по такъв начин, че

силите на организма да не определят неговата структура - тогава Вие ще направите един лъв. Всички качества на смелост и кураж, или както казва окултистът, царствените качества на човешкото същество се получават от връзката с лъва. Посветеният, Платон, също така поставя царската душа в сърцето.

Парацелз използва едно много красиво сравнение, за да покаже тази връзка на човешкото същество с природата. Той казал, че отделните същества в природата са букви, а хората са думи, които са съставени от тях. Навън, големият свят, Макрокосмоса: в нас, малкият свят, Микрокосмоса. Навън всичко съществува отделно. В хората е определено от хармоничното отношение с другите органи. Точно това ни дава възможност да илюстрираме, чрез човешките същества, развитието на цялата Вселена, дотолкова, доколкото тя принадлежи на нас.

На седемте печати, които бяха окачени в залата по време на конгреса в Мюнхен е изобразена една картина на тази еволюция на човека във връзка със света, към който той принадлежи. Нека да видим какво е изобразено на тях.

Първият печат представлява един човек, облечен в бяло и една огнена сабя се показва из устата му. Дясната му ръка е заобиколена от знаците на нашите планети - Сатурн, Слънце, Луна, Марс, Меркурий, Юпитер, Венера. Онези, които са запознати с Откровението на Св.Йоан, ще си спомнят, че в него има едно описание, което твърде много прилича на тази картина, защото Св.Йоан е бил един посветен. Може да се каже, че този печат представлява идеята за едно общо човечество. Това ще бъде разбрано, като си припомним някои идеи, които вече са известни на някои от по-старите членове тук. Когато се връщаме назад в човешката еволюция, идваме до едно време, когато хората са били още на един несвършен етап. Така например, те не са имали глави, като тези, които Вие сега носите на раменете си. Би прозвучало гротескно, наистина, ако бихте чули описание на хората от онова време. Само постепенно се е развила главата, а и ще продължава да се развива. Хората също така днес имат органи, които са дошли до края на своето развитие и в бъдеще те не ще бъдат повече част от човешкото тяло. Има други пък, които ще се трансформират. Един такъв пример е ларинкса, който положително има огромно бъдеще във връзка със сърцето. Понастоящем ларинкса е в началото на своето развитие, но в бъдеще той ще бъде трансформиран в един одухотворен орган на възпроизвеждането. Бихте могли да имате някаква представа за тези тайни, ако си изясните онова, което човек постига днес чрез своя ларинкс.

Докато Ви говоря, Вие чувате думите ми. Чрез факта, че този звук изпълва въздуха и че се създават трептения, думите ми се пренасят в уши-

те Ви и в душите Ви. Когато изговоря една дума, например "свят", въздухът трепти и дава едно възплъщение на тази дума. Онова, което произвеждаме по този начин днес, се нарича "творение на минералното царство". Движенията на въздуха са минерални движения, така да се каже и така, чрез ларинкса ние въздействуваме минерално върху заобикалящата ни обстановка. По-късно ще възникнат не само минерални, но и растителни трептения, защото хората ще прогресират и ще започнат да въздействуват и върху растителното царство. Те ще изговарят "растения". Следващата стъпка е, че хората ще могат да изговарят "чувстващи същества". При най-високото /развитие/ стъпало на развитието си, хората ще възпроизвеждат подобните си чрез ларинкса. Сега човек може да изрази само съдържанието на душата си чрез ларинкса, но по-късно ще изрази, ще възсъздаде себе си. Така както хората в бъдеще ще могат да възсъздадат хора чрез изговор, така също предшествениците на човечеството - Боговете, бяха надарени с един орган, чрез който те са се изразили - създали са всички неща, които са около нас днес. Те са, които са създали всички хора, животни и всичко друго, което е проявено. *В буквалния смисъл всички вие сте думи, изговорени от божествените същества.*

"В началото бе Словото и Словото бе у Бога и Бог беше Словото." Това съвсем не означава философско слово в умозрителен смисъл, Св. Йоан с това е записал един първичен факт, който трябва да бъде взет буквално. И в края ще бъде Словото. Творението е реализация на Словото и хората в бъдеще ще реализират онова, което днес е Словото. Тогава хората не ще имат вече тези физически форми, които имат днес: *те ще са напреднали до формата, която е съществувала на Сатурн, до огнената материя.*

Онова същество, което е изговорило всичко, което е в света днес, е великият прототип на хората. Той изговори Сатурн във Вселената, Слънцето, Луната, Меркурий, Юпитер и Венера. Седемте планети в печата показват това. Те са знака, който показва висините, до които човек ще бъде способен да се саморазвие. Тогава неговата планета ще се състои от огнена материя и той ще може да говори творчески и чрез това да оформя тази огнена материя. Огнената сабя, която се подава из устата на фигурата в печата, означава това. Всичко ще бъде огън и от там краката от течащ метал.

Ако сравним един днешен човек с животните, разликата между тях принуждава човек да каже, че човекът, като индивид, има вътре в себе си онова, което не може да бъде намерено в отделното животно. Човекът има индивидуална душа, животното групова душа. Индивидуалното човешко същество е в себе си, цял животински вид. Всички лъвови, напри-

мер, взети заедно, *имат само една душа*. Такива групови - Азове /Себета/ са като човешките Себета, с изключение на това, че те не са слезли във физическия свят, но се намират само в астралния свят. Тук на Земята, човек вижда физически хора, като всеки един нося своето Аз, своето Себе. В астралния свят, човек намира същества като себе си, но в астрални обвивки, вместо във физически. Човек би могъл да им говори като на равни. Това са животинските групови души.

В ранните времена, *хората също така са имали групови души*. Постепенно само, те са успели да се развият до настоящата си независимост. Тези групови души първоначално са били в астралния свят, човек нарича четири аспекта, от които са произлезли човешки същества. Ако тези четири вида същества биха били сравнени с груповите души, които принадлежат на днешните животински видове, ще се види, че единият вид може да се сравни с лъвовете, другият - с орела, третият - с кравата и четвъртият вид на човека от древните времена, преди слизането на неговото Аз. Така във втората картина, в апокалиптичните животни - лъв, орел, крава и човек - ни е показано, един еволюционен етап на човечеството. Има и винаги ще има, докато съществува Земята, една групови души за по-висшата проява на хора, която е символизирана от агнето в центъра на печата, мистичното Агне, знакът на Спасителя. Това групиране на петте групови души, четирите на човека, около великата групови души, която все още принадлежи общо на всички хора, е представена във втория печат.

Ако бихме се върнали малко назад, милиони години в човешката еволюция, друга картина ще ни се представи. Понастоящем хората са физически на Земята, но имало е време, когато онова, което се е скитало тук на Земята, не е било още в състояние да приюти напълно една човешка душа, защото тя е била в астралното поле. Още по-назад във времето, идваме до един период, когато душата е била в духовното поле, в Девакан. В бъдеще, когато душата ще се е прочистила на Земята, тя отново ще се възкачи до това високо поле. Нейният път се движи от духовното, през астрала, физическото поле и отново нагоре към духа. Това изглежда да твърде дълго развитие на човешкото същество, но все пак е кратко сравнено с периода на еволюция, през която човечеството е минало на Сатурн и другите планети. През всичките тези времена човек е преминал не само през физически трансформация, но също така и през духовни и астрални трансформации. За да ги проследим, необходимо е да се /изкачим/ издигнем до духовните светове. Там може да се чуе музиката на сферите, тонове, които се разрастват и изпълват пространството на този духовен свят. Когато хората отново ще живеят в този духовен свят, хармонията на сферите, наричана от окултистите "тръбните звуци на Анге-

лите" ще бъдат чуваше от тях. И поради това, виждаме тръбите в третия печат.

От духовния свят идват откровенията, които се разкриват на хората само, когато те продължават да напредват: тогава ще се отвори за тях Книгата със Седемте Печати. Тези печати са точно онова, което сега тук разглеждаме и те ще бъдат разкрити. Ето защо, Вие виждате книгата в средата на печата и под нея четирите степени на човечеството, представени от четирите коня, които означават степените на развитието на човечеството във времето.

Но има и по-високо посвещение. Хората произхождат от още по-висши светове и те се изкачат отново до тях. Тогава хората и светът ще са престанали да съществуват в настоящите си форми. Онова, което сега е във света - отделните букви, от които човек е съставен - той отново ще поеме в себе си и неговата форма ще стане идентична с формата на света. В едно доста повърхностно теософско учение се казва, че човек търси Бога вътре в себе си. Но онези, които наистина ще намерят Бога, трябва да го търсят в неговите дела, които са разпространи по целия свят. Нищо в света не е само материя, това само така изглежда. В действителност, всяка материя е израз на духовност, вест от дейността на Бога. Хората ще разширят своите същности с течение на времето, като ще се идентифицират повече и повече със Света и по този начин ще става възможно, те да бъдат предоставяни под формата на Космоса, вместо под тази на човека. Това можете да видите при четвъртия печат с неговата скала, море и колонии. Онова, което сега минава през света като облаци ще предложи своята материя, така че тялото на човек ще може да се сформира от нея и силите, които днес са в Слънчевите Духове, в бъдеще ще снабдят хората с онова, което ще развие техните духовни /способности/ сили по много по-висш начин. Към тази Слънчева сила се стремят хората. В противовес на растението, което изпраща своите главоподобни корени към центъра на Земята, човек обръща своята глава към Слънцето. В края на краищата, той ще съедини главата си със Слънцето и ще получи по-висши сили. Това се вижда в четвъртия печат, в лицето на Слънцето, което е върху тялото на облаците, на скалата и колоните. В онова бъдеще време, човешкото същество ще стане себесъздаващо се. Дъгата, като символ на съвършеното творение, го заобикаля. В Откровението на Св. Йоан може да намерите подобен печат, в който има книга в средата на облаците. Св.Йоан казва, че посветеният трябва да погълне тази книга. Тук се казва за времето, когато хората ще получат мъдрост, не само отвън, но ще бъдат проникнати от нея, както това е случаят днес с храната, когато *те самите ще бъдат възплъщение на мъдрост.*

Тогава ще приближи времето, когато големи промени ще станат в Космоса. Когато хората ще са привлели Слънчевата сила, то Слънцето отново ще се съедини със Земята. Хората ще станат Слънчеви Същества и чрез силата на Слънцето, те ще могат да създават Слънца. От тук и жената, която ражда Слънцето, в петия печат. Хората, толкова много ще са напреднали морално и етично, че всички разрушителни сили в тяхната нисша природа ще бъдат победени. Това е изобразено, чрез животното със седемте глави и десетте рога. В краката на Слънчевата Жена е Луната, която съдържа всички тези нисши субстанции, които Земята не може да използва, но не е и изхвърлила. Всички магически сили, които Луната, все още упражнява върху Земята ще бъдат победени тогава. Когато човекът се съедини със Слънцето, той ще е победил Луната.

Следната картина ни показва, че човешкото същество, когато постигне най-висша духовност, възприема формата на Архангел Михаел, който сковава във вериги злото в света, символизирано чрез Дракона.

В известен смисъл сме видели, че както в началото, така и в края на човешкото еволюция, има същите условия и трансформации. Видели сме ги в изобразени в човека с крака от разтопен огън и с излизаща от устата му сабя. Чрез един символизъм с голяма дълбочина, цялото същество на Света, се разкрива сега пред нас в символа на Светия Граал.

Нека с няколко думи да поставя пред очите Ви този печат. Окултистът, който се е запознал с нашия свят знае, че пространството във физическия свят не е просто празнота, но нещо съвсем друго. Пространството е източникът, от който, така да се каже, всички същества са изкристализирали. Представете си един прозрачен стъклен съд във формата на куб, пълен с вода. Сега си представете, че известни охлаждащи потоци се вкарват през водата, така че тя се стъстява в най-разнообразен и множество форми лед. Това ще Ви даде някаква идея за създаването на Света, за пространството и за творческото божествено Слово, изговорено в него, така че всички същества и неща изкристализират от него. Окултистът си представя това пространство, в което Божественото Творческо Слово е било изговорено, като куб от чиста вода. Вътре в това пространство различни същества се развиват. Онези, които са най-близо до нас, най-добре биха могли да се характеризират по следния начин: Кубът има три перпендикулярни направления, три оси, дължина, височина и ширина. Това представлява трите измерения на пространството. Сега си представете контра-измеренията на тези три външни измерения на физическия свят. Това може да си го представите, като си въобразите, че някой се движи в едно направление и се сблъсква с друг, идващ от друго направление. Подобно на това, има едно контра-измерение на всяко измерение на пространството, така че има всичко шест контра-лъчи. Тези

контра-лъчи, представляват първичните начала на най-висшите човешки съставни елемента. Физическото тяло, кристализирано от пространството, е най-нисшето начало. Духовното - най-висшето, е противоположното контра-измерение. В своето развитие, тези контра-измерения най-напред се образуват в едно същество, като най-добре могат да се опишат, като ги оставим да протекат заедно в Света на страстите, чувствените апетити и инстинктите. Така е в началото. По-късно става нещо друго. Те се прочистват много - видяхме до каква висота - но са излезли от нисшите импулси, които се символлизират от змията. Процесът на прочистването се символизира от контра-измеренията, съсредоточен в двете змии, стоящи една срещу друга. Когато човечеството се прочиства, то се издига през това, което се нарича световната спирала. Прочистеното тяло на змията *спиралата на този свят*, има дълбоко значение. Следният пример, ще Ви даде известна идея за това.

Модерната астрономия се поддържа от два постулата на Коперник, но един трети не е взет предвид. Коперник е казал, че Слънцето, също така се движи, то напредва по една спирала, така че Земята, следвайки Слънцето, се движи в една сложна крива. Същото важи и за Луната, която се движи около Земята. Тези движения са далеч по-сложни, отколкото това се приема от елементарната астрономия. Тук виждаме как спиралата има значение за небесните тела, а те описват една форма, с която един ден хората, ще се идентифицират. По това време, възпроизвеждащите творчески сили на човека ще бъдат прочистени и неговият ларинкс ще стане негов възпроизводителен орган. Онова, което човешкото същество ще е развило като прочистено змийско тяло, вече не ще работи нагоре, но от горе нанадолу. Трансформираният ларинкс ще стане потира, известен като Светия Граал. Както едното /ларинкса/ се прочиства, така ще се прочиства и другото, което е свързано с този възпроизводителен орган. Това ще стане есенция на световна сила и на великата космическа есенция. Този световен дух в своята същност е изобразен като гълъб, срещу Светия Граал. Цялото дава усещане за връзката между света и хората по един чудесен начин, като обобщение на значението на другите печати.

Световната тайна се намира тук, в кръглия надпис по външния край на печата, който показва как хората в началото се раждат от първичните сили на света. Всеки, който поглежда назад, вижда, че в началото на времената той е преминал през процеса, през който той преминава днес чрез духовното, когато бъде роден отново от силите на съзнанието. Това е изразено в Розата на Кръста от Е. Д. Н. Екс Део Насцимур - от Бога съм роден.

Ние виждаме, че при проявения свят се прибавя едни втори елемент на живота, това е смъртта. Затова, че той отново е намерил живот в тази

смърт, човек трябва да намери смъртта на сетивата в първичния източник на всичко, което живее. Това е Центърът на Цялото Космическо Развитие, защото ние е трябвало да измитае смърт, за да спечелим съзнание. Ние можем да победим смъртта, когато открием нейното значение в мистерията на спасителя. Така, както НИЕ СМЕ РОДЕНИ ОТ БОГА, така, в смисъла на езотеричната мъдрост, НИЕ УМИРАМЕ В ХРИСТОС - И. С. М. Ин Кристо Моримур.

Поради това, че се открива двойственост навсякъде, където нещо се разкрива проява, с което трябва да се съедини трети член, човекът, който е победил смъртта ще се идентифицира с духа, който изпълва и прониква света, символизиран от гълъба. Той ще възкръсне от смъртта и отново ще живее в духа - П. С. С. Р. Пер Спиритум Санктум Ревивисци-мус.

Тук е теософския Розов Кръст. Той изпраща лъчи, към онези времена, когато религията и науката *ще се помирят*.

Вие виждате как целият свят е представен в такива печати и защо Магите и Посветените са вместили целия Космос в тях, *те притежават огромна сила. Вие можете непрекъснато да се връщате към тези печати и ще видите, че като медитирате върху тях, те ще ви разкрият безкрайна мъдрост. Те могат да имат огромно влияние върху душата, защото са създадени от космичните тайни. Окачете ги в една стая, където се разискват такива неща, както това сме вършили тук, разисквания, чрез които човек се издига до световните тайни на света и те ще се окажат с голямо просветяващо и оживяващо влияние, въпреки че хората, твърде често, не ще осъзнават тяхното /влияние/ въздействие. И точно, защото те имат това значение, не трябва да се профанират, нито да се злоупотребява с тях. Колкото и странно да изглежда, когато печатите се окачат в стая, където никога нищо духовно не се казва, в която се говорят само повърхностни неща, въздействието им е такова, че те причиняват физически болести. Колкото и тривиално да звучи, те увреждат храносмилането. Кое е родено от духовното, принадлежи на духовното и не трябва да се профанира. Това е показано чрез самото въздействие. Духовни символи и знаци принадлежат на онова място, където се извършват духовни неща и така само имат въздействие.*

ПЪРВИЯ ПЕЧАТ

ВТОРИЯ ПЕЧАТ

ТРЕТИЯ ПЕЧАТ

ЧЕТВЪРТІЯ ПЕЧАТ

ПЕТИЯ ПЕЧАТ

ШЕСТИЯ ПЕЧАТ

СЕДМІЯ ПЕЧАТ